

TRIBUNA

JOAN R. MARINA AMAT
Filòleg

És temps de cireres

Tot just fa una setmana, la macrosessió del Consell General servia per demostrar la darrera moda política: proposar ordres del dia extensíssims perquè, en ple estiu, quan t'interessa tenir encara menys poble pendent de la teva acció o inacció parlamentària, aprovis amb la teva majoria silenciosa els darrers estirabots que se t'han acudit després d'assumir les pressions d'empresaris de la construcció, immobiliàries, directors generals de banca...

Històrica sessió del Consell General, on DA imposa les retallades a la CASS o la ignominiosa reducció a 20 metres del radi de protecció als entorns culturals.

¿Què protegiem al final? ¿Quin turisme cultural ens visitarà si asfixiem el nostre patrimoni?

¿Quina societat protegirà la CASS si finalment asfixiem la gent?

Les persones que no es puguin pagar assegurances i serveis mèdics privats o aquelles que, per principis, considerin que no es pot negociar amb la salut col·lectiva de la societat, i no vulguin contractar assegurances privades, esdevindran els nous empestats contemporanis.

Després d'aquesta inviolable sessió històrica del Consell General, també entra a tràmit la proposició de llei de DA en relació al matrimoni i a futures adopcions per parelles del mateix sexe.

El Partit Socialdemòcrata, fent gala d'una visió d'Estat generosa i buscant la millor conjuntura democràtica possible en un futur immediat, hi votava a favor per afrontar i iniciar el debat polític necessari i provar de

frenar, així, tanta incomprendible discriminació.

Les classes mitjana i baixa d'aquest país que, mal ens pesi, encara fan rutllar l'economia de casa nostra, queden molt més afeblides. En el nou escenari del 2015 obtindran menys prestacions sanitàries i socials, i més cares; un futur amb menys llibertat i menys seguretat; i un nou catàleg amb múltiples formes de concebre i aplicar la discriminació.

Les grans fortunes i els cognoms andorrans afiliats a la política com si fos la mameixa d'una societat anònima més, es fan seva l'economia especulativa i la sedentària, aquella que, escarxofada en un dipòsit bancari, creix a títol personal però no produeix riquesa en l'entorn social.

Preocupar-se de l'entorn significa preocupar-se de l'altre, de la societat, d'allò que és comú a tothom. ¿No havíem quedat que aquest era el motiu principal per dedicar-se a la política, a la cosa pública, i afavorir, millorar i preservar allò que és de totes i de tots?

¿Per què la gent que menys s'estima allò que és públic és la que finalment guanya les eleccions en aquest país?

És temps de cireres. Promesa de felicitat. Com la tradició assenyala, sento de lluny una cançó d'amor que anhela un futur més just, més temps de llibertat i de noble solidaritat.

Però és sempre una melodia i sempre una poesia.

A la política d'oposició constructiva de cada dia, dura i ingrata, sempre hi som les mateixes dones i homes, empetitint-nos amb el pas dels anys i, cada cop, amb menys poble per defensar.